

**NIKOMU
NEBUDEŠ
CHÝBAŤ**

IGOR ČONKA

Vydavateľstvo Elist
www.elist.sk

**NIKOMU
NEBUDEŠ
CHÝBAŤ**

Copyright © 2017 by Igor Čonka

Design © 2017 by Tomáš Jadroň

Cover - Remix of Čakáreň by Miloš Dohnány - Public Domain,
Slovenská národná galéria, SNG - Web Umenia

ISBN: 978-80-8197-121-1

Nahnevání na fax?
Unavení z chodenia na poštu?

JE TO TAKÉ JEDNODUCHÉ

T-Mail

– FAX VO VAŠOM PC –

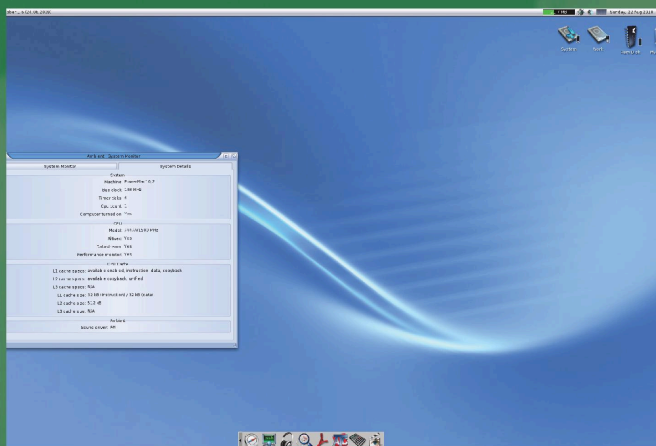
Dokonalá náhrada pošty.
Šetrí papier.
Iba 99,- mesačne

Maťo 1.
Počítač vašich otcov

M.A.T.O. X

to nieje RETRO.

Úvod

Kniha, ktorú držíte v rukách sa k nám dostala za zaujímavých okolností. Niekoľko mojich kolegov testovalo možnosti veľmi bezpečnej komunikácie na internete a do komunikátora zaviedli niektoré nové mechanizmy autentifikácie. Niečo však nefungovalo, ako malo, a tak sa mi o niekoľko minút po inštalácii ozval môj menovec. Vedel som, že nový komunikátor máme nainštalovaný štyria, alebo piati, a preto som to považoval za detinský žart jedného z mojich kolegov. Preto som im všetkým zavolať a osobne sme sa opäť stretli, pričom dotyčný (ja2) bol stále pripojený. Trvalo dosť dlho, kým sme zistili, o čo sa jedná. Môj kolega Jozef Lošonský to zhodnotil tak, že „pakety lietajú dookola ako molekuly v CERNe“, čo sa stalo kľúčovým pri našom objave. Pakety totiž smerovali cez rôzne uzly a nakoniec mizli v akomsi neznámom protokole a podobne sa objavovali. Asi pol hodinu mi ja2 tvrdilo, že pochádza z iného (pre neho) lepšieho sveta. Z útržkov komunikácie, ktorú z osobných a etických dôvodov nemám v úmysle zverejňovať som pochopil, že v „jeho“ svete existuje Česko-Slovensko, hoci v oveľa decentralizovanejšej forme. Po krátkej komunikácii mi poslal dátový balík kníh, ktoré vydal, ale keďže „u nich“ veľmi nejdú, poprosil ma, nech to vyskúšam „u nás“. O pár sekúnd sa spojenie prerušilo a v mojom počítači zostal iba akýsi neznámy súbor. Všetky ďalšie pokusy o komunikáciu boli neúspešné a pri debugingu program hlásil vnútornú chybu. Ako určite tušíte, aj napriek maximálnemu úsiliu sa nám nepodarilo zistiť, k čomu došlo. Zostala iba krátka história komunikácie a dátový súbor. Chcel by som poďakovať Jozefovi Lošonskému, Branislavovi Martinskému a Radislavovi Nemcovi za ich ťažkú prácu, pomocou ktorej sa im podarilo zistiť, že ide o 8bitový formát kompresie, ktorý za pomoci reverzného inžinierstva dokázali dekomprimovať a po dlhých úpravách z binárnej formy sme boli schopní analyzovať prvé vety a neskôr aj obrazový materiál. Samozrejme, väčšina z toho, čo sme dostali bola

vážne poškodená a trvalo niekoľko mesiacov, kým som na základe skúseností doslova znovu vytvoril text, ktorý pozostával na niektorých miestach iba zo zhluku dát.

Išlo o časopriestorovú anomáliu? Je to teoreticky možné. Stali sme sa obeťou hlúpeho vtipu? Možno. Jedná sa o môj vlastný výmysel, ktorý má podporiť propagáciu tejto knihy, alebo zahrať všetky negatívne reakcie do roviny „to nie ja, ale moje ja2“? Pre niektorých čitateľov to bude najpravdepodobnejšia verzia, hoci tou je pre bežného a neskúseného pozorovateľa aj plochá Zem.

Nakoľko stále verím, že Leibnitz mal pravdu a žijeme v tom najlepšom zo všetkých svetov, na radu mojich priateľov to nebudem riešiť a ponúkam vám prvú časť románu. V závere pre úplnosť priložím recenzie z "druhej strany", ktoré však vôbec nie sú lichotivé.

A

Česko-Slovenská Dohoda, uzavretá v Pittsburghu, PA, dňa 30. mája 1918.

"Predstavitelia slovenských a českých organizácií vo Spoj. štátoch. Slovenskej Ligy, Českého Národného Sdruženia a Sväzu Českých Katolíkov, porokovali za prítomnosti predsedu Česko-Slovenskej Nár. Rady, prof. Masaryka, o česko-slovenskej otázke a o našich posavadných programových prejavoch a usniesli sa nasledovne:

Schvaľujeme politický program usilujúci sa o Spojenie Čechov a Slovákov v samostatnom štáte z Českých Zemí a Slovenska.

Slovensko bude mať svoju vlastnú administratívu, svoj snem a svoje súdy.

Slovenčina bude úradným jazykom v škole, v úrade a vo verejnom živote vôbec.

Česko-slovenský štát bude republikou, jeho Konštitúcia bude demokratická.

Organisácia spolupráce Čechov a Slovákov vo Spoj. Štátoch bude podľa potreby a meniacej sa situácie, pri spoločnom dohovorení, prehĺbená a upravená.

Podrobné ustanovenia o zariadení česko-slovenského štátu ponechávajú sa osvobodným Čechom a Slovákom a ich právoplatným predstaviteľom."

Albert Mamatey, Ivan Bielok, Ján Janček ml., Matúš Gazdík, Milan Getting, Ján Pankúch, Michal Bosák, Gejza H. Mika, Rev. Jozef Murgaš, Ignác Gessay, Jozef Hušek, Rev. Ján Kubašek, Andrej Schustek, Jozef Karlovský, Rev. Pavel J. Šiška, J. A. Ferienčík, Ivan Daxner, T. G. Masaryk, Karel Pergler, Hynek Dostál, Dr. Fischer, Rev. Oldřich Zlámal, B. Simek, Vojta Beneš, J. J. Zmrhal, Rev. Innocent Kestl, Jan Straka, Jos. Martinek, Dr. Joseph P. Pecivál

I

Povýšenie. Vedúci oddelenia koordinácie policajnej práce v rámci Europolu. Tomu sa hovorí „vykopnúť nahor“. Kamaráti mu hovorili, že k tomu dôjde, bola to otázka času. Nervózne počítal kroky. 84,85,86... Kráčal po nekonečnej chodbe polície. Nenávidel tento strašný zlepenec budov. Už pred rokmi bol proti, ale aj tak rozhodli ľudia „hore“. Ich oddelenie vtedy presťahovali do bývalej škôlky typu U. Neboli deti a žiadosť o novú budovu sa na ministerstve povalovala už niekoľko rokov. Dnes nervózne mamičky a frustrovaní oteckovia nadávajú na policajtov, ktorí sa rozťahujú v bývalej škôlke, zatiaľčo oni, chudáci, musia dať deti do súkromnej alebo ťahať ráno decká ako poloslepé mačence na druhý koniec sídliska. Popri tom si ani po rokoch nik zo starej partie na „škôlkársku“ nezvykol. Tri pavilóny spojené dlhými chodbami s niekoľkými novými prístavbami, ktoré vyzerali ako lastovičie hniezda, prilepené bez akéhokoľvek zmyslu pre symetriu. Vošiel do kancelárie, z ktorej bolo vidieť na parkovisko, ktoré narýchlo urobili na mieste ihriska. Preletel si t-maily a smutne pozrel na kalendár. Čoskoro nastane nechutné obdobie presúvania, keď nebude patriť už ani sem, ani na nové miesto. Snažil sa, aby sa na jeho miesto dostal niekto z ich oddelenia. Ale nie. Nakoniec na jeho miesto preložia Balážovú. Poznal ju už skoro desať rokov a napriek bežným predsudkom voči ženám na polícii chápal rozhodnutie vedenia. Oddelenia, na ktorých bola predtým, mali tie najlepšie výsledky v objasnenosti a veci sa nemenili ani potom, ako odišla. Vraj mala svoj systém. Nezdalo sa mu, že práve u nich by to mohlo fungovať. Toto nie je robota o číslach, ale o ľuďoch. Dúfal, že to čoskoro pochopí a nechá veci tak, ako boli.

Počkal, kým sa všetci zišli do odpornej konferenčnej miestnosti, ktorú používali raz za rok a nechutne páchla zatuchlinou. Pomaly a čo najdiplomatickejšie im vysvetlil situáciu.

Prvý sa ozval nižší, tmavovlasý štyridiatnik. „Celé zle, ešte nám tu natlačia Elenu! Nieže by som mal niečo proti ženám...“

„Tibor, prosím ťa, buď ticho,“ ozval sa Andrej. „Poznáme tvoje názory na ženy.“

„Prečo by som mal byť ticho... všetci ju dobre poznáme. To, že ju povýšili, vieme. Ale prečo musí prísť sem? Nedá sa s tým niečo robiť?“ otočil sa k šéfovi, ktorý sa na neho s prekvapením pozrel.

„Nie. Len medzi nami, toto sa plánovalo dlhšie... a aspoň bude dosť času všetko spracovať.“

„Čísla, objasnenosť, štatistiky, bla bla bla,“ polohlasne povedal Tibor, ale nikto na to nereagoval.

Všetci sa rozišli po svojej robote a Andrej sa zastavil v každej kancelárii. Najrušnejšie bolo u Tibora. Nahnevane sa rozkrikoval, že on to tak nenechá, a že ho začujú ešte aj v Prahe. Vo svojich dvoch „spolubývajúcich“ našiel dokonalé obecenstvo. Patrik, ktorý bol v asi rovnakom veku ako Tibor, takisto neskrýval nespokojnosť s týmto rozhodnutím. Jediný, kto sa snažil trochu schladiť ich emócie, bol o desať rokov mladší Noro.

Na Andrejovu hlavu sa zniesla tá najväčšia znôška nadávok na byrokratické krysy a prasce pri válovoch, ktoré od dobroty nevedia, čo by robili. Andrej sa ich snažil upokojiť, ale všetko bolo márne. Keď odchádzal, bol si istý, že ide o typický chlapský výbuch, ktorý budú riešiť maximálne pasívnou agresivitou.

Na Andrejove prekvapenie sa pokúsili cez rôznych známych, kamarátov a príbuzných or odovať u ministra. Nič to nepomohlo, práve naopak. Dozvedel sa, že jeho presun na novú pozíciu sa má urýchliť na maximum a sotva to stačil rozdýchať, chlapi mu vystrojili najlepšiu akciu, o ktorej sa rozprávalo po meste ešte roky. V tomto prípade si aj podsvetie dalo záležať, aby pánovi generálovi pri odchode dali pokoj. Pri gratulácii sa v hoteli Ambassador objavilo aj pár tmavších majiteľov salónov a niekoľkí obchodníci so zlou povestou. Prišla dokonca aj šéfova ex, ktorá si dokonca pripila so všetkými na zdravie. Nebolo tajomstvom, že „skurvených žandárov“ považovala za dôvod, prečo ich manželstvo vydržalo iba jedenaásť rokov. Považovala ich za bandu neokrôchancov, ožranov a hlupákov, v čom s ňou súhlasila väčšina jej akademicky vzdelaných kolegov. Netrvalo dlho a učaroval jej akýsi spisovateľ, s ktorým

začala žiť vo voľnom vzťahu, ale rozviesť sa nechcela, takže Andrej nebol ani ženatý, ani rozvedený, a to aj napriek tomu, že sa to už dlhšiu dobu snažili vyriešiť.

Večer prebiehal podľa obvyklého scenára - prípitky a gratulácie, jedlo, alkohol, vtipné historky, alkohol, trápne historky, alkohol, nekontrolovaný smiech na všetkom, alkohol, návšteva niečoho, o čom si zúčastnení mysleli, že je WC, snaha o nadviazanie vzťahu so servírkou, pizza, alkohol, zvracanie na ulici...

O niekoľko dní si oddelenie prišla pozrieť Elena Balážová. Väčšina z nich ju už niekedy stretla, ale aj tak ich prekvapilo, keď si pri pohľade na ňu uvedomili realitu toho, čo sa v priebehu niekoľkých mesiacov stane. Norovi pripomínala matku a asi najčudnejšie bolo, že mu neskôr to isté povedal aj Tibor. Akoby bola materským typom, ženou, ktorá sa na prvý pohľad hodí viac do domácnosti, ako do práce. A to do akejkoľvek. Ešte aj v škole by ste možno mali pocit, že je to mama alebo stará mama, ktorá prišla pozrieť niektoré z detí.

Andrej si ich všetkých zavolať a začal jeden z jeho príhovorov. Boli plné nostalgie a pospomínal všetky dôležité prípady, ktoré spolu vyriešili. Nechýbala ani jeho obľúbená veta: „Najdôležitejšie sú vzťahy. Nie práca, ani výsledky, ale vzťahy. Verím, že veci budú pokračovať úspešne. Nikomu nemusím predstavovať podplukovníčku Balážovú.“

„Ďakujem...“ začala zvučným a jasným hlasom a povedala niekoľko zvyčajných fráz o tom, ako si predstavuje budúcnosť a o tom, aké dobré časy ich čakajú. Neveril tomu ani jeden zo zúčastnených, ale napriek tomu sa to počúvalo veľmi dobre. Potom ju previedol celou budovou, nakukli do väčšiny kancelárií, predstavil jej všetkých a nezabudol pripomenúť jeden alebo dva prípady, ktorými sa preslávili.

Nakoniec jej otvoril dvere do svojho kráľovstva.

„Čoskoro to bude vaša kancelária. Ako sa vám tu páči?“

„Neviem prečo, ale človek, ktorý navrhoval prestavbu tejto budovy, bol pravdepodobne klobáskovým inžinierom.“

Išla na istotu. Veľmi dobre vedela, že s budovou nie je spokojný

nik a pamätala si, ako nahlas komentoval tento skvost architektúry na protiteroristickom školení.

Rozosmial sa a na chvíľu sa jej zdalo, že mu to trochu pomohlo. Ani on, ani ona netúžili po zmene. Zhlboka sa nadýchla. Cítila jemný závan čistiacich prostriedkov a rozhliadla sa s odporom po kancelárii, ktorá sa mala stať jej prechodným bydliskom.

II

Prešiel rok naplnený rutinou. Balážová sa na oddelení zabývala a napriek prvým predsudkom by si dnes nik neodvážil spochybníť jej rozhodnutia. Fungovala inak ako Andrej. Žiadne večerné stretnutia v bare, počas ktorých pretriasali ten alebo onen prípad. Žiadne otváranie uzavretých vecí. Na rozdiel od Andrejovho "mikromanežmentu", ktorý spočíval v tom, že sa niekoľkokrát denne zastavil pri stole a priebežne kontroloval stav vecí, u nej to spočiatku vyzeralo ako vo firme. Rozdelenie úloh, poznámky, možné riešenia. Nik netušil, ako to bolo možné, ale po čase si na to začali zvykať. Trochu im vadilo, že striktno oddeľovala prácu od súkromia a na "ich akcie" chodila iba, keď musela, ale na druhej strane, práve piatkové a sobotňajšie večery spojené s tvrdými resetmi boli príčinou väčšiny domácich problémov.

Manželky a priateľky policajtov to mali ťažké, okrem nervozity z toho, že sa možno nevrátia z niektorej z akcií, k domácej nepohode pridávali neskoré návraty po preflámovaných nociach. Scenár bol väčšinou rovnaký, policajt tvrdil, že mali deň predtým prípad, aký si nedokážu predstaviť.

Tibor po prechľastaných večeroch zvyčajne hovoril o tom, že mali taký ťažký prípad, a to je dôvod, prečo musí z času na čas vypnúť. Potom niečo povedal o rozseknutej lebke alebo vytečených črevách a to zvyčajne zabralo. Aj u jeho prvej, aj u druhej ženy. Jeho terajšia priateľka to ignorovala. Robila sestričku na špinavej chirurgii a na jeden jeho hnusný prípad vedela vytiahnuť desať. Pri jednej príležitosti sa spýtal na jej svinstvo, a tak mu začala rozprávať o periproktálnom abscese a ukázala mu niekoľko fotiek. Tibor zbledol, zmizol a vrátil sa asi o hodinu. Odvtedy sa už na zaujímavosti z chirurgie nepýtal a už vonkoncom sa nepokúšal hovoriť o náročnom vyšetrení plnom krvi a potrebe relaxu.

Toto bol ďalší z piatkov, ktorý mal skončiť podobne, až nato, že pri odchode chlapi zbadali, že sa u šéfky ešte svieti. Cez pootvorené dvere videli, ako sedí za stolom a so zaujatím číta spisové zložky.

Keď si všimla, že sa obšmietajú okolo a zvedavo nakukujú, vstala a s komentárom: „Ako malé deti...” zavrela dvere.

Prípado, ktorý sa jej objavil na stole, bola tragikomédia v niekoľkých dejstvách. Pred pár týždňami našli na nákladnej stanici v Dubline nejakého bezd'áka, ktorého prešiel vlak. Prípado ako tento by sa u nás riešil formálnym vyšetrovaním na obvodnom oddelení, narychlo by sa zbúchala správa a všetko by bolo v poriadku. Írski policajti sa na to očividne nevykašľali a zistili, že ide o Jana Talaka. Socka ako zo zlého filmu. Býval v zatuchnutom brlohu pri nákladnej stanici a robil väčšinou pomocné práce, občas niečo predal, prípadne sa pretĺkal ako vedel. Podľa papierov to bol slovenský inžinier pôvodom z Trenčianskych Teplíc. Podľa miestnych išlo o krádež identity a bezdomovec bol iba figúrkou, cez ktorú sa dočasne prelievali peniaze z účtu na účet. Preto rýchlo kontaktovali našu ambasádu, nech si pán Ing. Jan Talak skontroluje, či mu neprišli podozrivé t-maily alebo pošta a nech okamžite kontaktuje políciu vo veci podozrenia z krádeže identity. Na čo dostali odpoveď, že Ing. Ján Talák je úradne mŕtvy od roku 1995, pretože bol nezvestný od roku 1992 a podľa ministerstva vnútra išlo o krádež identity mŕtveho.

Talák z Trenčianskych Teplíc bol námestníkom miestneho výpočtového strediska. Rýchlo pochopil, odkiaľ fúka vietor, v osemdesiatom ôsmom sa zbavil červenej knižky a odišiel na námestie vykrikovať “Červeného do basy!”. Jedného večera v deväťdesiatom druhom sa nevrátil domov. Najprv si mysleli, že zablúdil do niektorej vinárne s kumpánmi, s ktorými pomaličky privatizovali, čo sa len dalo. Keď sa ani na ďalší deň neobjavil doma, jeho žena ho nechala hľadať. Pár týždňov sa pátralo intenzívne, teda vzhľadom na vtedajšiu situáciu. V tých rokoch bola republika hore nohami a papiere migrovali z jedného oddelenia na druhé. Neskôr sa spis nechal otvorený iba tak, aby sa nepovedalo. Pretože z firmy nechýbali žiadne peniaze, spomínali sa dve najpravdepodobnejšie verzie, z ktorých ani jedna nebola dobrá: v obidvoch sa počítalo s tým, že sa Talák pozrel hlboko na dno poháríka, a potom sa buď utopil v rieke, alebo si to s ním vybavil niekto, kto ho nemal príliš v láske.

O niekoľko rokov ho vyhlásili za mŕtveho, žene vyplatili poisťku a začali jej vyplácať vdovský. Netrvalo dlho a aj s deťmi sa odsťahovali kamsi na východ.

Po tomto zistení vznikol na našej aj Írskej strane dokonalý chaos. Íri sa snažili zistiť, kto je ten nešťastník, ktorý skončil pod kolesami vlaku, kým na Slovensku sa snažili spracovať možnosť krádeže identity mŕtveho občana iného štátu. Kontaktovali Talákových príbuzných, aby ich pripravili na možné dôsledky. Najväčšie prekvapenie nastalo, keď jeho deti začali tvrdiť, že mŕtvy, ktorý je na fotkách, sa nápadne ponáša na ich otca a po výsledkoch z labákov a pitevne sa o tom nedalo pochybovať. Talák bol úradne mŕtvy od roku 1995, ale v skutočnosti ho Zubatá navštívila oveľa neskôr.

Policaisti na obidvoch stranách boli za najväčších idiotov a čo bolo ešte horšie, do veci sa zamiešalo ministerstvo, ktoré tvrdilo, že to mala na starosti práve kriminálka, nakoľko prípad naposledy skončil u nich a oni vydali záverečnú správu.

V pondelok sa konala „operatívna schôdza“, čo chlapi nezažili už niekoľko mesiacov. Elena im vysvetlila o čo ide.

„Našou úlohou je uzavrieť celý prípad. Musíme zistiť, čo sa stalo, ale všetci chápete, že sa to musí urobiť rýchlo a efektívne.“

Noro si súchal dlane. Konečne poriadny prípad na ktorom budú robiť všetci.

„To je fakt niečo...“ ozval sa Tibor, „môžem ísť s Patrikom do Írska... presondujeme to tam a potom...“

„Prosím?“ pozrela sa na neho pohľadom, v ktorom sa zračilo úplné prekvapenie nad naivitou predchádzajúceho komentára.

„No myslel som, že by sme zostavili tri tímy. Jeden tu, druhý na východe u rodiny a tretí no... v Írsku.“

„Načo? Máme tu kopec inej roboty,“ povedala a jej tón hlasu pripomínal učiteľku, ktorá chce niečo zdôrazniť. Nikto nechápal, ako to dokázala, ale zrazu z nej bola iná žena. Prísna, drsná, taká, ktorej sa neodvráva.

„Ale...“ začal Noro.

Urobila rázny posunok a bolo jasné, že sa o tom nechce baviť. Mala pravdu. Roboty bolo vyše hlavy.

„Budú na tom robiť Patrik, Tibor a Noro. Do dvoch týždňov ide jeden z vás do Írska. Ak do mesiaca na nič neprídete, uzavrieme to ako nehodu a procesnú chybu, ktorú administratívne vyriešim. Našťastie je to dosť dávno na to, aby sa do toho niekto vrtal.“

„A čo ak niečo objavíme?“ spýtal sa Patrik a popri tom si obzeral fotky z miesta činu.

„Skvelá otázka. Tak nás čaká veľa roboty a ešte viac vysvetľovania.“

Všetci sa rozišli. Prípady, ktoré ich čakali boli nudné a nezaujímavé. Lúpež. Vražda švagra počas rodinnej hádky. Strelba v bare. Prepadnutie dôchodcu.

Pred políciou sa obšmietal šéfkin muž. Pán Miško, ako správny detektív, ho mal preklepnutého. Všeobecný lekár s malou ambulanciou v Radvani. Má vyše päťdesiat a zúfalo sa snaží zostať vo forme, ale heslo, že láska ide cez žalúdok, ho dobieha míľovými krokmi.

Elena ako raketa vyletela z ohyzdnej budovy, ale medzi dverami zakričala...

„Dovidenia pán Miško...“

Vrhla sa na muža ako leвица na korisť. Roztúžene sa pobožkali a nasadli do auta.

„Vysvetli mi prosím jednu vec... prečo pán Miško? Už som sa ťa to chcel spýtať asi stokrát, ale stále zabudnem.“

„Je to vrátnik, ktorý je tu... no odjakživa.“

„Takže sedí na vrátnici odvtedy, čo sa vrásnili Karpaty? Prípadne bol tu, keď do mesta zavítal kráľ Matej?“

„Hnusoba!“ rozosmiala sa. „Veď počkaj. Vera ti povie o pár rokov to isté! Pán Miško sa v skutočnosti volá Albín Miško.“

„To fakt?“

„Myslíš, že vymýšľam?“

„Čo ja viem...znie to divne.“

„To ešte nie je to najlepšie. Podľa toho, čo som sa dozvedela, ho nikto nevolá Albín, lebo keď bol mladý, neboli si istý, či je to meno alebo prezývka. Takže je pán Miško.“

„Si robíš srandu.“

„Vážne. A už poďme, lebo zomriem... Som hladná a unavená.“

„Dobre... a ešte ten pán Miško... to si niekto fakt myslel, že je albín. Ja som albína videl raz v živote.“

„Prosím ťa, už mi s ním daj pokoj... mám hlavu ako balón. Celý deň dookola to isté. Okrem toho ten chlap je horší ako baba na trhu. Pozbiera všetky klepy a potom ich trúsi ďalej. Jeho žena robí upratovačku na mestskom úrade a polovicu rozumov má od nej...“

Naštartoval, vyrazil rýchlo z parkoviska a na oranžovú preletel cez križovatku.

B

16. júna 1944 spojenecké letectvo bombardovalo Bratislavu. V prvej vlne útočilo tridsaťosem bombardérov. Cieľom bombardovania mala byť rafinéria Apollo. Prvá vlna bombardérov zasiahla destiláciu, strojovňu a niekoľko okolitých budov. V areáli vypukol požiar.

Kvôli dymu, ktorý sa šíril po celom okolí, nedokázali ďalšie vlny náletu rafinériu presne zamerať a bomby zhodili na mesto.

Kolektív autorov: Slovensko - dejiny, krátky prehľad, Tatran, 1953

III

Za oknami ambulancie bol nádherný štvrtok a napriek tomu, že poliklinika vo svojej informačnej brožúre hlásala, že "spája najnovšie technológie s ľudským prístupom", klimatizáciu by ste tu hľadali márne. Prázdne chodby naznačovali, že dnes je vo väčšine ambulancií krátky deň. Iba jedna z nich mala nezvyčajnú návštevníčku.

„...Nooo... a potom sa na mňa pozrel a povedal: "Slečna, tento prednes by ste si mohli dovoliť v dobách Emmy Destinovej, ale žijeme v 21. storočí. Nabudúce mi budete tvrdiť, že polyfónia je dobrý nápad..." afektovaným hlasom zdôraznila vyzývavo oblečená a namaľovaná blondína. Bola oblečená v mikrošatách a vo chvíli, keď sa naklonila, zo správneho uhla bolo viditeľné čierne čipkované spodné prádlo.

Lekár ani nezdvihol oči od monitora a zamrmlal: „Hmmm..."

„...zase ma nepočúvaš! Načo sem za tebou chodím! Mali sme dohodu. Sľúbil si mi to. Štvrtok. Reštaurácia. Vyberám ja. Platíš ty.“

Urazene sa na neho pozrela.

„Nooo....ehmmm.... ale.... veď... ešte musím vypísať kúpele..."

„...ordinačné hodiny máš do jednej, sestričku pošleš preč o druhej a ty tu sedíš do večera..."

„Ešte nie je ani pol tretej.“

„Takže máme už iba dve a pol hodiny. To je málo. Veľmi málo na to, čo nás čaká. Vari ti so mnou nie je dobre?“

Schytila ho za ruku a nasilu ho ťahala spoza počítača. Tváril sa znechutene, ale v podstate mu to vyhovovalo. Keď sa postavil, bolo jasné, že sa už dnes nevráti.

Keď odchádzal, všimol si, že mu sestrička nechala na stole nejakú obálku. Nedbalo ju hodil do tašky k notebooku.

„Čakám... Už je to večnosť," ozvalo sa znudene z chodby.

Rýchlo za sebou zatvoril dvere a musel trochu pobehnúť, aby ju dohonal. Nasadila si veľké slnečné okuliare a rýchlo sa poobzerala po okolí.

„Naozaj. Mal by si niečo robiť s týmto zázrakom,“ okomentovala, keď nastupovala do auta.

„Môžeme ísť pešo, ak sa ti nepáči. Aj tak neviem, kam ideme.“

„Nechaj sa prevapiť. Také dobroty si ešte nejedol. Volá sa to Carpe Diem s podtitulom „Epikurejská reštaurácia“.“

„Takže nás dnes čaká pôst?“

Nechápavo sa na neho pozrela.

„Majiteľ asi neštudoval filozofiu. Epikurejci totiž...“

„Dobre, dobre, dobre... túto prednášku z dejín filozofie si môžeš nechať k obedu.“

Radšej to nekomentoval, lebo tušil, že by sa urazila a nakoniec by ho namiesto kulinárskeho zážitku čakala návšteva v nejakom bufete. Hneď ako zbadal najnovšie gastronomické experimenty kuchára „Carpe Diem“, pomyslel si, že by to bolo lepšie. Skvelá atmosféra, ale miniatúrne porcie, takže chvíľu potom, ako krásku odviezol domov a pobudol v jej byte, zastavil sa na šalát s rožkom, ktorý spláchol nealkom. Pri odchode z bufetu ho vo dverách zastavil sused.

„Dobrý, doktorko... čo hovoríte na Sláviu?“

„Podľa mňa mohli Spartaku naložiť ešte viac.“

„No, veď viete. Už to nie je ako kedysi...“, povzdychol si asi šesťdesiatročný sused a kývol rukou.

Mal pravdu, pomyslel si. Potom, ako sme trikrát za sebou vyhrali majstrovstvá v hokeji, na futbal zostávalo čoraz menej peňazí. Slávia sa pretĺkala v strede tabuľky, bez rizika vypadnutia, ale aj bez šance na výhru. V schránke okrem reklám našiel list polepený kópou exotických známok. Písala Miška. Nechápala, prečo tak tvrdohlavo odmietala elektronickú komunikáciu. Táto excentrickosť u dcér ho niekedy unavovala.

Sadol si, vyhrabal zo špajze sedmičku Urpín a pustil sa do čítania.

Milí moji rodičia,

úvodom môjho listu vás čo najsrdečnejšie pozdravujem. Dúfam,